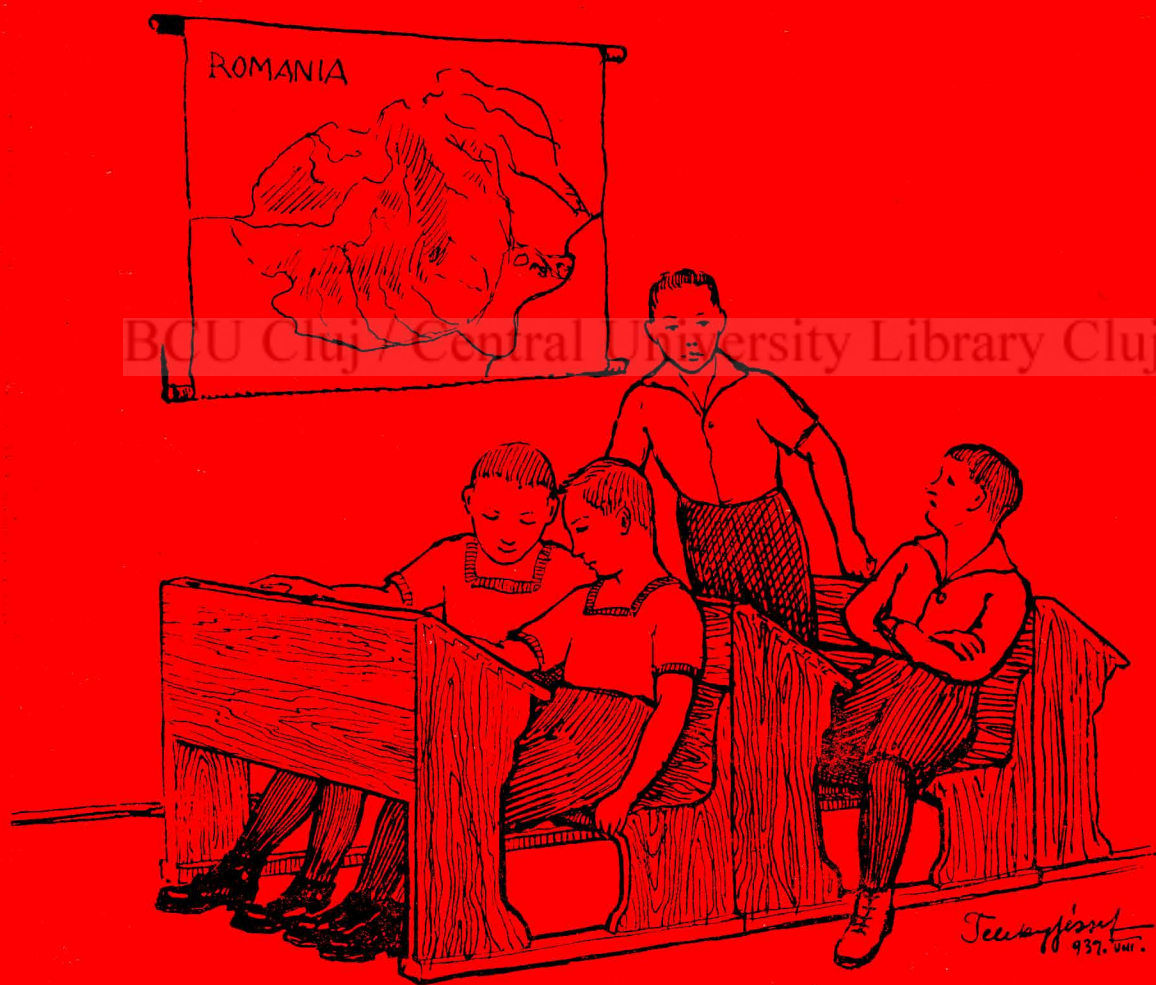

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelősszerkesztő: FERENCZY MARGIT. (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Megkezdődik az iskola.

VII. ÉVFOLYAM
17. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. SZEPTEMBER
1.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87

Ősz.

Vége van a szünidőnek,
Elő őrök, elő könyvek.
Kezdődik a munkálkodás,
Legyen rajta istenáldás!

Gálffy Gábor.

Hogy írjuk?

Most következnek az „f” betűvel kezdődő szavak: Fa, faágy, fahéj, fatönk, faváz, fajankó, fatányér. Faggat és nem fakgat. Fagy, fagyjon, faggyú, faggyaz, fagypony, a *fajta* szót előszavával, amelyre vonatkozik, mindig összeírjuk: jófajta, másfajta, magamfajta, fakaszt, fakassz, fakasszad, utóbbi szót elválasztva, így írjuk: fakasz-szad, vagy fakaszd. *Fáklya* és nem fákja. Falú, lehet hosszú s rövid u-val is írni. *Faluja*, ebben a szóban az u mindig rövid. Falvak, vagy faluk, faluzik, Fáni, Fanni (de nem szabad így írni *Fanny*). Fáradt, fáradság vagyis *fáradt* állapot, ami a fáradságnak (t nélkül) eredménye. Fárad, fáradságos munka. Fattyú, fattyat vagy fattyút, többesben fattyak vagy fattyúk, februárius kis betűvel irandó, általában a hónapok neveit kis betűvel kell kezdeni, rövidítve: febr. Fecesen (két *c*, egy *s*), elválasztva így írjuk fecs-esen. Fed, főd, befed, fedj, fedjed és nem fegyj s nem fegyjed. Fedd, feddem (vagyis szídom), feddjed, feddö, feddés. Fehérnemű, fehérnöp.

TOBORZÓ.

A nyár folyamán a kolozsvári kis cimborák között meglanyhult a toborzó buzgalom. Látszik, hogy nem voltam köztük. Annál ügyesebben toboroztak vidéki kis cimboráink. Megérdemlik, hogy nevüket a Toborzók aranykönyvébe is beírjuk.

Gyergyószentmiklóson Vajda Veronkát kell megdícsérni. Müller Alizt, Márk Növéréket, Risniția Magdát és még másokat toborozott be az előfizetők közé. *Csík Szeredában* töb-

ben is voltak toborzók, így: *Elekes Éva II. g. o. t.*, *Barabás Ilonka* és *Anna*, *Kanabé Jóska*. De toborzott még *Mátyás Jancsi* is Brassó, *Zeng Matildot*, *Murok Bélát* és *Keresztes Jóskát*.

HIREK.

A nyár folyamán meglátogatta a szerkesztőnéni a vidéken levő kis cimborákat, Székelyföld, Hunyad és a Zsilvölgye környékén.

Itt-ott bizony álmosak a gyermekek, mint ha azt várnák, hogy majd magától történik valami. Már a dévaiakra nem mondhatni, hogy álmosak. Pedig csak a nyáron léptek be az olvasótáborba, de már rögtön megbeszélést tartottak s elhatározták, hogy városuk kis cimboráit a kis cimborák baráti társaságába tömörítik össze. Szép szándékukhoz sikert kívánunk!

Aranymondások.

A gazdagság jótékonyagra kötelez.

*

Sok embert a kapzsiság tett tönkre.

*

Hány szűkölködő gazdag van a világon! Éppen ez az oka, hogy több sötét gond ül gazdag emberek szívében, több mély sóhajlás veti a frissen készült paloták bolthajtásait, mint egy szegény, jámbor ember házának gerendáját.

Teleky Dezső.

Az „Uj Cimborák Tízparancsolata“.

1. Az uj Cimborák istenfélők.
2. Tisztelik szüleiket, szeretik testvéreiket.
3. Szorgalmasak a tanulásban és a többi kis Cimborát ismeretlenül is testvérnek tekintik.
4. Nem mulik el nap, hogy valami jót ne cselekedjenek.
5. Olvassák és terjesztik iskolatársaik között a lapot.
6. Bemutatkoznak levélben vagy fényképen.
7. Az új Cimborák sohasem küldik vissza a lapot, hanem ha kinőnek a sorból, keresnek maguk helyett egy más Cimborát, hogy az járassa tovább a kis folyóiratot.
8. A lapszámokat gondosan megőrzik és beköttetik.
9. Résztvesznek az Uj Cimborá mozgalmaiban (kertészkedésben, rajz-kiállításban, bélyegcserében, takarékoságban stb.).
10. Az előfizetés lejártakor megkérlik édes szüleiket, hogy hosszabbítsák meg az előfizetést, mert amint hangsúlyozza a közmondás: Rend a lelke minden dolognak!

A kakas ébresztője.

Irta: S. Sillay Erzsébet.

*Kukoriku, jó reggelt, szól a kakas, ha felkelt,
Jó gyermekek ébredjétek, iskolába siessetek.
Mert ki korán reggel felkél, friss marad az,
amíg csak él.*

*Kukoriku, jó reggelt, szól a kakas, ha felkelt,
Gyermekek, hát fel vidáman, ott legyünk az
iskolában!
Legyetek jók, meglássátok, istenáldás száll
reátok.*

*Kukoriku, jó reggelt, szól a kakas, ha felkelt,
„Ne félj kakas, már fenn vagyok, s hallod-e,
hogy így dalolok:
Életem oly szép és vidám, áldott légy hát jó
iskolám!...*

Iskolanyításra.

Vége van a szép, nyugalmas, boldog szüenidőnek. A városok utcái megtelnek víg, zibongó gyermekesreaggel. Kis diákok, nagy diákok, iskolatársak ismerősen köszöntik egymást. Jó azoknak, akik visszakerülhetek ismét a középiskolákba, akiknek a szülei még bírják a drága tandíjat, meg a többi kiadásokat. Hej! mert nem mindenki tanulhat tovább, akinek jó esze van és tanulni szeretne. Hány családban nincs a szülőknek módja a gyermek továbbtaníttatására. Még jó, ha egy-egy nemesszívű, gazdagabb ember pártfogásába vesz egy-egy tanulni vágyó szegény gyermeket, vagy az iskolák vezetősége, tanárai támogatják, segítik boldogulásában a jómagaviseletű, jó előmenetelű ifjút. Így akkor csak elboldogul.

Am kedves olvasóink, akik az új iskolai évben is a középiskolákban folytatjátok, vagy kezditek tanulmányaitokat, megmondjuk nektek, hogy nem magától értetődő természetes valami az, hogy ti ezekben az iskolákban tanulhattak tovább. De áldozat szüeleitek részéről, amit ők szívesen, abban a reményben hoznak értetek, hogy szorgalmas tanulástokkal, jó eredménnyel viszonzózzátok azt az év végén.

Azért most, még az iskolai év elején nézettek be önmagatokba s vessetek számot,

vajjon megvan-e bennetek a határozott szándék és akarat a tanulásra? Mert azért, hogy éppen csak diáksapkát s egyenruhát viselhesetek, azért nem érdemes szüeleiteknek a tenger pénzt kiadni. Azt más, okosabb célra is felhasználhatják, mintsem olyan gyermekekre költsék, aki nem szeret s nem is akar tanulni.

Ti, akiket még véd a szülői gondoskodás, s az iskola falai, nem tudjátok mily nehéz, küzdelemteljes az élet. Hiába a születés, a rang, az örökölt vagyon, ma elbuknak az életharcon azok, akik a más segítségére számítanak s a maguk lábára állni nem tudnak.

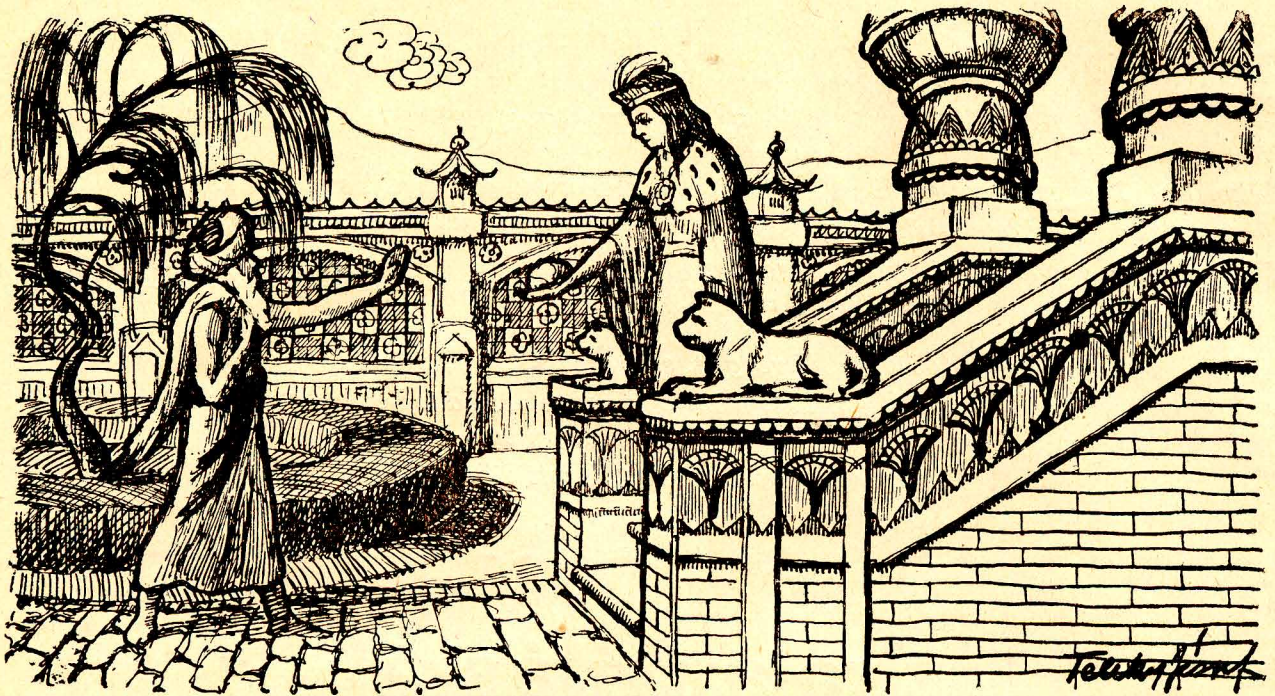
Az iskola a tudás tárháza. Ez aztán szól kis diáknak, nagy diáknak egyformán. Amit ott tanulunk, azt egész életre tanuljuk.

Azért ki-ki úgy tanuljon, s úgy fogja fel a kötelességét, hogy nem az iskolának tanul, hanem maga-magának s az életre készül.

Lehet, hogy ez az esztendő is olyan nehéz lesz, mint az elmúlt, vagy még annál is nehezebb, ám, aki kötelességét, munkáját mindennap elvégzi, annak az eljövendőtől nem kell félnie.

Szeretettel kíván minden kis olvasójának, minden kis cimborájának sikert, jó eredményt az új iskolai évben

a szerkesztő néni.

Adzsikumár.

Bengál mese nyomán átdolgozta:
Telekyné F. László Marcella.

(Folytatás)

Tán kifut onnan menten, ha az ijedelem és rémület oda nem köti állóhelyéhez. Percek múlva kezdett csak magához térni s erőt és bátorságot vett magán és közelebb ment a halotthoz.

Akkor látja, hogy egy szép deli ifjú, de mintha nem is volna meghalva, csak aludna. Olyan szép volt és olyan rejtelmes, hogy nem tudott onnan mozdulni. Nem vette észre, hogy már dél volt, azt sem, hogy délutánba fordult az idő.

Ezalatt megérkezett az anya a friss vízzel a szép ligetbe. Megy a nagy patak alá, ahol a leányát hagyta. Nincs ott. Ugyan hol lehet. Köröskörül járta az utakat, nem találta sehol. A fák lombjai közé rejtett palotát látta már messziről, de nem gondolta, hogy oda bemehetett a leány. Lehet, hogy a szomszédos faluba ment, mivel már nem bírta a szomjúságot. S közben besötétedett, hát nem jött vissza a megbeszélt helyre, hanem ott maradt a faluban, azért nem találta a fa alatt.

Hogy leányát megtalálja, sietve elhagyta a ligetet.

A leány még mindig szinte megkövülve állt ugyanazon a helyen. Szemét le nem vette a koporsóban fekvő ifjúról. Olyan szép volt, hogy nem tudott szívfájdalom nélkül ránézni. Már éjfélre járt az idő. A fájdalomban, hogy egy ilyen deli ifjú a halál mozdulatlanságára és enyészetére van kárhoztatva, megeredtek a könnyei. Ebben a pillanatban a halott díszes

pihenőhelyén világosság gyult ki s nemsokára megelevenedett a halott ifjú. A leány eddig nem is tudott szóhoz jutni, de ahogy látta felülni és a nyitott márványkoporsóból kiszállni a halott ifjút, elsikoltotta magát.

Ekkor vette észre az ifjú az idegen leányt.

— Ki vagy és hogy kerültél ide? — kérdezte a szép leányt.

A leány elmesélte, hogy ők túl a felhőkön, a tündérorszámban laktak. Egyszer anyja csupa kíváncsiságból elment Bidhatopurhoz, az emberi sorsok ismerőjéhez és tudójához, hogy mondaná meg az ő sorsát. Bidhatopur azt felelte, hogy halottnak lesz a felesége.

— Anyám nagyon búsult sorsom miatt, — folytatta a szép leány, — s el is határoztuk, hogy leköltözünk a földre az emberek közé. Sok éve már annak, hogy mind járunk, járunk, de még olyan kedvünkre való helyre, ahol megtelepedtünk volna, nem találtunk. Ma útunk ebbe a szép ligetbe vezetett. Anyám vízért ment a közeli faluba, mert nagyon megszomjaztam. Amíg ő távol volt, én sétálgattam a ligetben, s meglátva ezt a gyönyörű palotát, bejöttem, hogy lássam, mi van itt belül? Így kerültem ide, — nézett a leány mosolyogva az ifjúra.

— A sors vezérelt téged ide! — kiáltott fel az ifjú. Mert én vagyok az a halott, aki téged feleségül fog venni.

— Hogyan? — kérdezte a leány meglepetéssel, — hogyan lehetsz halott, ha élsz?

Ekkor az ifjú mesélte el az ő élettörténetét.

Elmondta, hogy ő egy hatalmas király fia. Gazdagságban, fényben, pompában nevelkedett. Nem volt olyan kívánsága, amit azonnal ne teljesítettek volna. Még gyermek volt, mikor atyja, hogy kedvét töltse, a világ legszebb galambjait hozatta udvarába. Ha mind szép volt, a legszebb volt ezek közül két hófehér galamb. Oly szelid mind a kettő, hogy vállára, s tenyerébe szálltak. Egy nap eltűnt a két galamb s keresésére indult. Addig ment teremről-teremre, amíg második anyja, Duorani szobájában megtalálta a két drága madarat. Amde Duorani csak úgy volt hajlandó kiadni a két galambot, ha megtudja anyjától élete titkát.

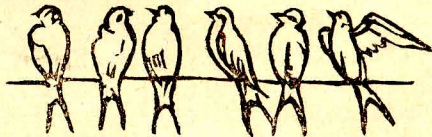
— Én tudatlan kis gyermek, — így mondta Adzsitkumár, — nem sejtettem, hogy saját életemet adom kezébe ezzel a titokkal. Megkérdeztem anyámtól, mi az élettitkom? mondja meg nekem. Anyám először megdöbbsent, mikor tőlem e titokról hallott kérdezősködni.

„Hogy nőjenek szegek ellenségeink nyelvére”, — mondta, mert abban a percben megérezte anyai szívével, hogy a titok miatt veszedelem környékez. Am én addig-addig kérleltem, hogy végül mégis csak elmondta az élettitkom. Megtudtam, hogy az én életem egy aranyfüzértől függ, amely a palota előtti tóban levő aranyhal gyomrában van elrejtve. Kis ideig még beszélgettünk anyámmal, aztán egy óvatlan pillanatban kisi tettem a szo-

bából, mentem egyenesen Duoranihoz. Mézesmázos kedveskedéssel fogadott, édességgel, finom gyümölcsökkel kínált. Én, óh, tudatlan gyermek, mit sem sejtve a környékező veszélyről, amit a titok számomra jelentett, elmondtam mindent szóról-szóra, amit anyámtól hallottam. Ő, amint a titkot megtudta, azon mesterkedett, hogy a halat megszerezze. Azonban az aranyhal szent állat, amit közönséges ember számára kifogni nem szabad. Mit tett azért Duorani, második anyám? Betegnek tétette magát s azt mondta, hogy nem is gyógyul meg másképp, csak ha az aranyhal husából eszik. Apám, hogy meg ne haljon, elrendelte, hogy fogják ki a halászok az aranyhalat. Ez meg is történt. Én kis pajtásaimmal ott játszottam a tó partján. Abban a percben, amikor az aranyhal a hálóba került, úgy éreztem, mintha nem volna elég levegő számomra, összeszorította valami különös érzés a szívemet. A többire nem emlékszem. Elvesztettem az eszméletemet. Aztán az emberek azt mondták rám, hogy meghaltam s eltemettek ebbe a gyönyörű palotába. De szerencse, hogy enni-valóval bőségesen elláttak s így nem szenvedtem éhség miatt hiányt. Mert igaz, hogy meghaltam, de csak addig voltam s vagyok ma is halott, amíg Duorani nappal az aranyfüzért a nyakán viseli. Este, amikor éji asztalkájára teszi le a láncot nyakáról, azonnal életre kelek. Ő ezt szerencsére nem tudja, azt hiszi, hogy örökre meghaltam s tán már porrá is váltam. Am a te jelenléted, ismeretlen szép leány, meg fog engem váltani Duorani varázslata alól.

(Folytatjuk.)

Búcsúznak a fecskék.

Fényes villanydróton, fenn a házak felett,
Csoportokba gyűlnek össze mind a fecskék.

— Csicseri, csicseri, — itt az ősz, — így
mondják —

— Hüvösebbek lesznek ezután az esték.
Igaz, hogy a szívünk csak ide húz minket.
Amde a fecskénép nem bírja a telet,
Elpusztulna éhen, dermesztő hidegtől,
Mire jönne a szép, napfényes kikelet.

Azért hát búcsúznak, kedves kis pajtások,
Búcsúznak tőletek, derék jó emberek.
Bodri kutya, Cürmos, kajlaszarvú Riska.
Búcsúznak tőletek: Erdő, mező, berek,
Kis fészkünket mostan üresen itt hagyjuk
Az ereszek alján, ám de ne bántsátok.
Ha jó a szép tavasz, napfényes kikelet,
Visszatérünk ide, vissza, meglássátok.

Marcella néni.

A persely.

Írta: **Vadnay Dezső**

Szegény ember volt az apám, pedig dolgozott eleget. Reggel kakasszóra ébredt s csak a templomtorony éjféle kongatása figyelmeztette a lefekvésre. Még ebédidejét is megrövidítette, csak épp, hogy lenyelte a sovány falatokat, de ennyi szorgalom is csak arra volt jó, hogy egyik napról a másikra tengesse családja életét, mint a mesebeli szegény embereknél ez már szokás. Még az enivaló, meg a ruha, akármilyen szegényesen is, csak kikerült valahogyan, de játékfélére már nem nagyon tellett. Pedig a gyermeknek nagyon fontos a játék. Azzal szórakozik, azzal tölti gond nélküli életét. Néha eljátszik éhen is. Nekem nem nagyon volt mivel játszani.

Bezzeg máskép volt a tanár-házigazdánkénál. Annak a kis Lajesi fia nemesak az enivalóban válogathatott, hanem a pazar játékok seregében is. S ha megunta vagy összetörte valamelyiket, másnap már ott volt helyette az új.

Hát még karácsonykor!

Gyönyörű este volt. A hó fehéren takarta a földet s a csillagok ezrei apró lámpásként ragyogtak az égen. De azért nem volt tanácsos künn az utcán járni, mert a Kárpátok felől hideg szél sepert végig az alacsony kis házak között s csak az érezhette magát boldognak, aki a melegen duruzsoló kandalló mellől nézhette a kivilágított karácsonyfát. Hisz a hideg, fütetlen szobában még a karácsonyest is rideg volt. Betlehemes fiúk járták az utcákat, de az ilyen árva, szegényes házakat még azok is messze elkerülték.

A gazdag gyermekszobákban már felgyúltak a karácsonyfa gyertyái. A mi szobánkban csak egy rosszul világító petróleum-lámpa pislálolt s karácsonyfa sem diszelgett a szoba közepén.

De bezzeg a tanár úr Lajcsikájának volt fája! Nagy, hatalmas terebélyes fa, alig fért be a szobába. Pedig az se volt kicsi, sem alacsony. A mi kis udvari lakásunkhoz képest valóságos palota volt.

Mikor meggyújtották rajta a sok színes kis gyertyát, a tanár úr megengedte, hogy én is megnézhessem. Bátortalanul lépkedtem fel a lépcsőn, ott a kis csizmámat százszor is beledörzsöltem a lábtörlőbe, nehogy szemetet vigyek be a szőnyeges szobába. A hatalmas ajtót alig halhatóan nyitotta ki előttem a szobalány, és én egy pazarul kivilágított teremben találtam magam.

Csak ámultam és néztem. Szó nem jött a torkomra. Hogyne, mikor olyan gyönyörű nagy fa állott előttem, melynek a tetejét is alig láttam. Csak úgy csillogott, villogott rajta a sok

drága arany- és ezüsthüvely. Az ágakon kis üvegharangok és csilingelő csengők zúgtak mesebeli hangot a fülembe. Sok-sok édesség: füge, datolya, narancs, különféle csokoládéfigurák, aranyozott dió, mogyoró meg valódi cukrászsütemények húzták a fa ágait. Alatta pedig rengeteg játékszer sorakozott. Volt ott minden, amit csak gyermekszem-száj kívánhat. Kis fehér kócsi, belefogva két gyönyörű lovacska. Hintaló, rúdli, koresolya, puska, kard, csákó egymásra halmozva. Volt egy szép favár, a bástyákon ólomkatonák, ágyuk, nemzeti színű zászló. Még egy lánconfüggő felvonóhidja is volt, szuronyos katonák strázsáltak rajta. Aztán távolabb hevert egy igazi kis kerékpár is, amilyenre én csak álomban merem gondolni. Mondom, annyi minden volt ott, hogy én el sem tudom sorolni mind. De ami a legjobban megtetszett nekem, az egy magátólszaladó háromkerekű motoros bácsi volt. Csak fel kellett húzni s úgy szaladt körbe, mintha egy igazi ember hajtott volna.

Hej, nem adtam volna semmi pénzért, ha ez az egyetlen kis játékszer az enyém lett volna! De a sors könyvében úgy volt megírva, hogy az a Lajcsikáé legyen. Nekem azzal kellett beérenem, hogy Lajcsika hallgatólagos beleegyezésével kétszer-háromszor felhúzhattam és körülszaladtattam a szobában, ahonnan felemeltem a szőnyeget az útból.

De a másik szobában hófehéren terített asztal várta a boldog tanár-családot. Nekem oda nem volt szabad belépnem. Az én számomra nem terítették ott. A Lajcsika mamája néhány szem fügét és olesó csokoládét nyújtott felém, aztán útnak eresztettek, ők pedig leültek a gazdagon terített asztal mellé.

Szomorúan léptem át a mi szobánk küszöbét. A gyéren világító petróleumlámpa és a kályhában ellobbanó szalmaláng szaga felébresztett tündéri álmodozásaimból. Mert a Lajcsika kápráztató fényű karácsonyfája tündéri álomnak tetszett nekem. Ekkor fel is tettem magamban, hogy addig nem nyugszom, míg pénzre nem teszek szert. Csak legyek nagyobb, hogy tudjak dolgozni. Aztán ha annyi pénzem lesz, megveszem rajta a Lajcsika háromkerekű szaladó bácsijának a párját.

Akkor aztán én leszek a legboldogabb gyerek ezen a világon, még Lajcsikánál is boldogabb, pedig neki annyi játéka van!

És egyszer eljött ez az alkalom is. Tízéves fiucska voltam, a negyedik elemét akkor végeztem. Hát fogtam magam és a vakáció öröme az utcán csatangoltam. Mit is csinálhat egy tízéves gyerek mást, akinek se játékszere, se meséskönyve nincs?

Hát ahogy megyek, mendegélek, épp a de-
let harangozzák és egy épülőfélben lévő ház
előtt találok magam. A kőműveslegények már
lecsapták a maltereskanalat, a napszámosok is
otthagyták a malterhordó vedret és a fal árnyé-
kába ülve, hozzáfogtak falatozni. Én csak áll-
tam és néztem őket. Szalonnát, hagymát ettek
csak, de oly jóízűen falatozták, mint más a leg-
finomabb pástétomot.

Boldog szemlélődésemből egy kéz érintése
zavart meg. Hátranézek, hát egy uriassznyt pil-
lantottam meg. Kedveskedő mosollyal szólt
hozzám:

— No, kisfiam, hát te nem akarnál dol-
gozni?

— Dehogynem, csak kelljen!...

— Hogyne kéne, kisfiam. Látod azt a ládi-
kót? — mutatott az egyik sarokba. — Azt meg-
szeded homokkal és behordod a szobák kitölté-
sére. Arra fog jönni a padlózat. Ha szorgalma-
san dolgozol, pénzt is fogsz kapni. Harminc
krajcárt egy napra. Reggel hattól este hatig tart
a munka, egyórai ebéidő, aztán mehatsz haza.
Mivel ma már egy félnap eltelt, a mai félnapi
munkáért csak tizenöt krajcárt kapsz. Nos,
vállalod?

— Vállalom.

S már bele is kezdtem a munkába.

Nehéz volt a homok. A ládikára szegzett
hevedert a nyakamba kellett akasztani és a
mellemre nehezedett a súly. Úgy hordtam a ho-
mokat. Ki is fáradtam estére, mint a kutya, de
azért becsülettel végeztem a vállalt munkát.

Az én szüleim el nem tudták gondolni,
hogy most egyszerre miért kelek olyan korán.
Mikor megreggeliztem, mindjárt útnak indul-
tam. Aztán délig nem is láttak, akkor is csak
ebédelni szaladtam haza. Így tartott ez egy hé-
tig. Addig bírtam a nehéz munkát. Szombaton
aztán megkaptam a béremet. Ez volt az első
keresetem. Hat és fél napra három korona és
kilencven fillér! Szemem felcsillant a sok pénz
látására. Égett az arcom és zúgott a fejem a
nagy boldogságtól. Hogyne, mikor az a pénz az
enyém volt és nem tartoztam számot adni róla
senkinek!

Boldogan siettem vele haza. Emlékeztem
reá, hogy van otthon egy régi, ócska cserépper-
selyünk. A máza már régen lepattogott, a 'széle
letöredezett és a ráfestett tulipánnak is csak a
halvány körvonala látszottak már. Nem is tu-
dom, honnan került a házhoz. Talán még a
nagyanyám gyermekkorából maradt az édes-
anyámra, oly régi lehetett. Nagy lázasan elő-
kerestem valamelyik lomtáros fiókból, aztán
egyenként beleengedtem a fehér pénzdarabokat.
Úgy tettem a szekrény egyik sarkába, nehogy
avatatlan kezek hozzányúljanak. A kis magától
szaladó motoros bácsi akkor is eszembe volt,
de vártam a karácsonyt. Majd akkor, gondoltam,

hadd jöjjön már egyszer mihozzánk is a Jé-
zuska. S boldogan készültem a karácsonyra...

Azontúl mindennap elővettem a kopott cse-
répperselyt és megrázogattam. A pénz hangja
kellemesen muzsikált a fülemben. Mentül jobban
közeledett a karácsony, annál kellemesebben.
De egyszer... mikor megráztam, gyanusan
csengett. Hiába zörgettem, erőltettem, úgy rém-
lett, mintha hiányoznék belőle. Azán minden-
nap elmosódottabb lett a csengése. Lélekzetet
visszafojtva rohantam egy hajtúért és annak a
segítségével kiszedtem a persely egész tartal-
mát. Könnyű munkám volt vele. Nem volt már
benne csak hatvan krajcár. A szívem majd ki-
esett, úgy szaladtam édesanyámhoz.

— Ki vette ki pénzemet a perselyből? —
zokogtam keservesen.

Édesanyám szomorúan, megcsuklott hangon
felelte, látszott rajta, hogy sajnálja:

— Én, kisfiam...

— Az én pénzemet?

— Igen... kellett ennívalóra...

Nem volt vigasztalásom. Édesanyám hoz-
zámjött, megsimogatta a fejemet s úgy csitított:

— Ne sírj... majd visszakapod. Kétszere-
sen...

Hát hiszen, vigasznak ez szép szó volt, de
én tudtam, hogy nem lesz abból semmi. A meg-
maradt pénzt visszatettem a perselybe s úgy el-
dugtam, hogy ne akadjon rá többé senki.

Hanem erősen közeledett a karácsony. No,
gondoltam magamban, mielőtt ennek a mara-
dék pénznek is lába kelne, megveszem rajta a
magától szaladó motoros bácsit. A perselyből
kiszedtem vagyonom roncsával elmentem a
piac-téren lévő nagy boltba. Az alku megvolt.
A nyolcvan krajcárta tartott kis motoros bácsit
megkaptam hatvanért.

Boldogan siettem haza. Otthon levettem
a kis csizmámat s úgy mentem be a tiszta szo-
bába, nehogy besározzam a padlót. Fűtetlen
volt a szoba, de én mit se törődtem vele. Elő-
vettem a kis ördöngös kocsit és megcsavartam.
Hej, de boldog voltam, mikor körbe-körbe sza-
ladt a síma padlón.

De amint csavargatom, játszadózom vele,
egyszer csak nyílik a szoba ajtaja és belép
édesanyám. Meglátta a játékot, amit nem volt
időm elrejtteni. Megáll a szaladó emberke előtt
s szomorúan kérdi:

— Honnét vetted ezt, fiam?

Megfordult velem a föld. Remegve felel-
tem:

— A bazáros bácsitól...

— Mennyibe került?

Alig mertem kimondani:

— Hatvan krajcárba...

Édesanyám szeme elhomályosult. Láttam,
hogy egy könnyesepp is végigpergett az arcán.
Fájdalmasan szólt:

— Hogy tudtad elkölteni az utolsó krajcárt is a háztól? Szegény édesapád betegen fekszik, nincsen keresete. A kenyér elfogyott, az utolsó szál fát most tettem a tűzre... Orvosságot is kéne venni... miből vegyem meg szegénynek...?

Nem szóltam semmit. Éreztem, hogy mily nagy bűnt követtem el, mert játékot akartam. Hirtelen határoztam. Visszacsomagoltam a kis magátólszaladó motoros bácsit a selyempapírba és visszavittem a bazárba.

Sírva tettem a pultra: vegyék vissza, kell a pénz otthon.

A kereskedőnek nem nagyon tetszett a do-

log. Eszébe se volt visszavenni. Ha már egyszer tuladott a portékáján, nem szívesen foglalkozik vele újból.

Könnyezve mentem ki az üzletből. Mit mondok majd otthon? Megálltam kívül az üzletajtóban és keservesen sírtam. Bánatos könnyeim végre meghatották a kőszivű üzletembert. Visszaadta a pénzem egy krajcárig.

Lélekszakadva szaladtam vele hazáig, ott aztán örömmel nyujtottam oda édesanyámnak, mit sem törődtem már a kis magátólszaladó motoros bácsival, csak az apám, a beteg édesapám gyógyuljon meg...

Mocsári Oáoá és Tóháti Koákoá bűvészkedésbe kezdenek.

Mocsári Oáoá és Tóháti Koákoá a legjobb barátok voltak. Az egyik papucsokat varrt, a másik csizmát készített. Csak az volt a dologban a bökkenő, hogy nem nagyon hoztak hozzájuk munkát.

Oáoá aztán mit talált ki? Esténként kiült a háza elé, s úgy tett mintha öltögetne valamin.

A szomszédok mind oda gyűltek és kérdezték:

— Oáoá! Mit varrsz? Mit varrsz?

Mocsári Oának remek hangja lévén, énekelve válaszolta:

— Papucsot! Papucsot!

— Kiknek? Kiknek?

— Urraknak! Urraknak! Énekelt Mocsári Oáoá.

— Már Tóháti Koákoá igazán rossz sorsban élt. Csizmát senki sem csináltatott sem a tóban, sem a mocsárban.

Hogy éhen ne haljanak elhatározták, hogy felcsapnak mindketten bűvészeknek. Amint a kép mutatja Tóháti Koákoá egy táncoló egér hátán végezte bűvész mutatványait.

Perlekedés.

Irta: Móráné Ösz Róza.

A tó mellett csoda esett,
Két kis réce összeveszett.
Találtak... nő, tán egy táskát?
Egész mást! Egy vándor sáskát.

Meglátta a récecsapat,
Minden tagja összeszaladt.
— Nekem kell a sáska mája...
— Nekem pedig a zuzája...

Azt mondja a kontyos réce:
— Nem hagyom a jussom, s vége!
Ez a sáska engem illet!
Nem kapok én mindig ilyet!

Közbe hápog most a tarka,
S igazságát bizonygatja,
Hogy neki van ahhoz jussa,
Mert a tavat régebb ússza!

Héjja szárnya nagyot lebben...
Récecsapat meg se rebben...
— No csak, no csak pereljete! —
Bíró leszek közöttetek!

Civódásnak lesz majd ára!
Récehús lesz vacsorára! —
És a héjja most lecsapott,
Sáskát, récét egybekapott.

Tanulja meg minden ember,
A civódó soha nem nyer.
Míg igazát osztja, hányja,
Per elvesztét későn bánja.

II.

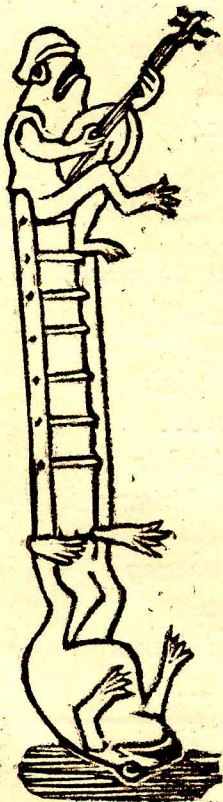
De Mocsári Oáoá sem
akart hátrébb maradni
barátjánál. Létra tetejére
ült s úgy zengte bájos
dalaít. Koakoa tartotta
alatta a létrát; tartotta
amíg birta.

De aztán egyszer
csak elkiáltotta magát.

— Eb ura a fakó! —
s kiugrott a létra alól.

Jaj! Jaj! Ő kiugrott,
így esett, hogy Oáoá
nagyot esett csupsz! A
földre telepedett.

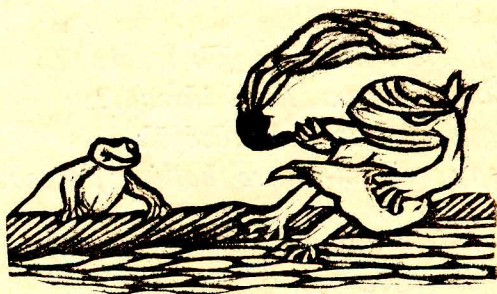
Ez már a kisebb baj
volt. A föld nem haragu-
dott, birta volna Oáoát,
de Oáoának kifecamodott
a lába s betört két helyen
a koponyája.

III.

— Látod látod, miért kezdél énekelni a
létra tetején — mondogatja Koákoá a se-
besült barátának, aki lapilevél takarója alatt
pipájából nagyokat pöfékel.

— Úgy látom, hogy a bűvészség nem
nekünk való — sóhajt Oáoá. Legjobb ha
visszatérünk az elhagyott mesterséghez, én
papucsokhoz, te meg a kaptafákhoz.

Úgy is tettek. S azóta élnek úgy, ahogy
mások is élnek a föld hátán. Ha nem is
csurran, csak cseppen nekik néha.

Marcella néni.

Bedő Kari rajza a Hójai kirándulásról.

Angyalok beszélgetnek.

Irta: Landtné Ady Mariska.

Két kicsi angyal könnyököl egy
habkönnyű, fényes fellegen
s kíváncsi szemmel fürkészhűjat
alant, a földi téreken.

„Ni! — mond az egyik (csacschaszájú)
s egy világ-városra mutat:
Az emberek itt megtalálták
az Égbe vezető útát.

Nézd csak a házuk milyen magas!
Az alant szálló felhőket
surolják fényes tetejükkel.
Kezemmel elérem őket.

Ily közel hozzánk jók lehetnek.
Nincs igazam, kicsi társam?
Egyszer leszállok közéljük,
hogy színről-színre halljam, lássam!“

A másik angyal (komoly, méla)
fejét rázva szól csendesen:
„A magas házak lakóiban
nagyot csalódnál kedvesem.

Amért hajlékuk felhőkig ér,
lélekben járhatnak alant.

Nem mindig lelni együtt — hidd el —
a zsebben s szűbben az aranyt.

Nézz csak amoda! Futórózsák,
lombos fák közt piciny ház
rejtőzködik a világ elől.
Mélyére te is alig látsz.

Hűvös tornácán őszes asszony,
kezében kopott biblia...
Közelebb van ő sokkal hozzánk,
mint a paloták dűs fia.

Mert tiszta szív, imás ajak
a híd a Végtelen vizén...
Csak ezen át jűt el Istenhez
minden teremtett földi lény.“

Két kis angyal imígy cseveg
egy lassan úszó fellegen
s Istennek tetsző lelket keres
a messzi földi téreken...

Az Uj Cimborá előfizetési díja egy fél évre: 100 lei.

Az utolsó jótett.

Írta: **Deák Bertá.**

Kicsi Jóskáékat gyakran meglátogatta nagybátyjuk, a jó Pali bácsi, Jóska édesanyjának a testvére. Hej, volt öröm a háznál ilyenkor, mert Pali bácsi sohasem jött üres kézzel: mindenkinek hozott valamit. Cukor, csokoládé, szép mesés-könyv, labda: óh, mennyi mindent tartalmaztak a zsebei és a csomagjai, amelyeket mindig át kellett kutatniok s így szedniök ki belőle a meglepetéseket, egyiket a másik után. S aztán mennyi, de mennyi szép mesét tudott! A virgonc kicsi Jóska úgy hallgatta őt mesemondás közben, hogy el nem mozdult volna mellőle.

Egyszer azonban vége szakadt a sok ajándéknak, a sok szép mesének; Pali bácsi, aki mérnök volt, valami ügyes gépet talált fel s kiment Amerikába, hogy a találmányát értékesítse. Mielőtt elindult volna, fölkereste még egyszer rokonait, hogy elbúcsúzzék tőlük s természetesen, Jóskáékhoz s elment. De, ha eddig vidámságot, örömet jelentett a Pali bácsi érkezése, most szomorú volt az egész ház s benne legszomorúbb Jóska, akinek legjobb barátja Pali bácsi volt.

Az a két nap, amelyet náluk töltött a messze útra készülő nagybátyja, úgy elrepült, mint két perc. Eljött a búcsú órája s ekkor Pali bácsi mindenki számára elővette a maga ajándékát, kis emléktárgyakat, amelyekről reá emlékezzenek, majd, ha túl lesz az óceánon, a messze Amerikában. — Egyenként esókölték meg mindnyájan a család tagjai, meghattottan, könnyes szemmel a kedves, jó ro-

kont, aki utoljára kis kedvencéhez, Jóska-hoz lépett.

— Fiacskám, neked ezt a kis könyvet adom. Nézd, csupa fekete lap van benne éppen száz. Olyan, mint a rossz emberek lelke, akiket csak gonosz indulat vezet: akik sohasem hallgatnak a lelkiismeretük szavára. Azért adom neked, hogy mindig emlékeztessen rá: mennyi rosszság van ezen a világon. Harcolj a rossz ellen kicsi barátom s világeletemben mindig a jót tedd, még ha áldozatodba kerül is az. Valahányszor pedig gyóztél a harcban, tépj ki egyet a száz fekete lap közül. S meglátod, minél több áldozatot hoztál a jó érdekében, minél kevesebb lesz a könyvben a fekete lap, annál fehérebb, annál boldogabb lesz a lelked.

Pali bácsi elment s Jóska híven őrizte a könyvet. Sokat gondolkozott azon, hogy mit is jelentenek nagybátyja szavai. Kicsi volt még, nem értette azokat egészen. Annyit tudott csak, hogy tanácsa szerint neki mindig a jót kell tennie, a jót, amely sokszor áldozatba kerül. Ezt megértette mindjárt az első alkalommal, amikor egyszer egy kis éhes gyermek került az udvarukba s ő odaadta a mézes kenyerét, amit tízóraiként akart megenni éppen, de, amelybe még bele sem harapott. Pedig ő is éhes volt nagyon s úgy, de úgy szerette a mézet! Gondolkozott is egy percre, hogy vajjon oda adja-e, vagy ne. De mindjárt eszébe jutottak Pali bácsi szavai: „Tedd a jót, még akkor is, ha áldozatba kerül.“ És Jóska tette. Éhezett hősiesen ebédig, ami jó táplálkozáshoz

szokott gyomrocskának bizony nagy áldozatba került. De, hogy másik darab mézeskenyeret kérjen? Azt már nem! Hiszen akkor nem volna áldozat, nem volna lemondás az, amit tett! Így azonban méltónak érezte magát arra, hogy kiszakíthassa könyvéből az első fekete lapot.

Telt, mult az idő s Jóska szorgalmasan követte nagybátyja tanácsát. Valahányszor áldozatába került a jót tenni és mégis megtette, kitepelt egy lapot a fekete könyvből. De ime, mi történt. A sok önfeláldozás, a sok jócselekedet, a sok harc a rosszal a jó Isten nevében, mind erősebbé és erősebbé tették. Ahogy nőtt, sok kísértéssel találkozott az életben, de mert kicsi kora óta megszokta, hogy mindig a jót cselekedje, alig került már áldozatába, hogy legyőzze a rosszat, amely gyakran sokkal kényelmesebbnek ígért volt, mint a jó. Így aztán a fekete könyv lapjai is mind lassabban fogytak, hiszen Pali bácsi azt mondta neki valamikor régen, hogy akkor tépjén ki belőle egy-egy lapot, amikor nagyon neheze ére esett a jót választani és mégis azt választotta.

Egyszer azonban mégis elérkezett odáig, hogy már csak egy lap volt a fekete könyvben: Felnőtt ember volt már akkor az egykori kis diák. Orvos lett és sok ember életét megmentette. Közben kitört a világháború s Jóska is bevonult, mint táborigorvos. De nem a védett helyen fekvő kórházakban működött, hanem kint a fronton, ahol sokszor még fűtyült a golyó, mikor a holtfáradt katonákkal összeszedte a sebesülteket, hogy első segélyben részesíthesse őket.

Egy ilyen alkalommal eltévedt golyó találta. Tüdőlövést kapott. Sokáig lebegett élet-halál között. Amikor annyira épült, hogy szállítani lehetett, haza küldték a haretérről. Sok idő eltelt, amíg annyira jutott, hogy újra sétálhatott kedvenc helyén és folyó partján. Még akkor is nagyon gyönge volt.

Néhány nap mulva, rendes napi sétája közben észrevette, hogy egy gyermek a folyóba esett. A közelben senki sem

volt rajta kívül. Jóska tudta, hogy a gyermek a vízbe fullad, ha ki nem menti. De azt is tudta, hogy nagyon gyönge még s saját életét is kockáztatja, ha megteszi. Egy percig feltámadt benne a vágy az élet, a teljes gyógyulás után és kísértésbe jött, hogy sorsára hagyja a gyermeket. De megszokott kötelességérzete, amit hosszú idő folytán Pali bácsi ajándéka oltott a lelkébe, elnyomta e kísértést. A másik pillanatban összeszorította a fogát és a folyóba ugrott. Erejének utolsó megfeszítésével kimentette az elmerült gyermeket, de sebe felszakadt az erőlködéstől s a parton közben összegyűlt emberek szállították haza.

Otthon még egyszer öntudatra tért s akkor eszébe jutott a Pali bácsi ajándéka. Jelekkel a kabátját kérte, mert szólni már nem tudott s kivette belőle a fekete könyvet. A könyv kiesett erőtlen kezéből, de néma fájdalomú édesanyja megértette, hogy mit akar. Fölvette a földről a könyvet, s lassan kitepte belőle haldokló fia helyett az utolsó lapot. Abban a percben Jóska hófehérré dicsőült lelke szárnyalni kezdett a jó Isten felé.

Csodahajó.

Irta: Nagy Kálmán.

Így szakadt egymás nyakába a világtalan öregasszony és kétéves unokája. Egy darabig még ment valahogy. A jóakarók is segítettek s el is lehetett adogatni egyetmást. Aztán a kisholmi elfogyott, az ismerősök részvéte is elmaradt, s mire Gyurika a hat évet betöltötte, megérkeztek oda, ahol most vannak, az utcára és a kapualjakba.

Azért megvannak valahogy. Nyomorultul, nyomorékon, nappal az utcán, éjjel rozoga, düledező kis fészkerben egy szalma vackon, de azért megvannak. Ámbár Gyurika az utóbbi napokban sokat nyüögösködik. Éjjelente sokat hánnykolódik fekhelyén és álmában beszél.

Most is éjjel van. Gyurika összezsugorodva fekszik a kis pléhkályha mellett és alig zárta le szempilláit, máris mozog ajka s mesél, beszél mindenről össze-vissza. A Jóisten tudja, hogy mindezt honnan találja ki. Nagyanyja reszketegeten kuporog mellette, imádkozik és csitítgatja simogatva:

— Hallgass Gyurika, hallgass kis fiam és aludjál. Ne félj, itt van nanyó s vigyáz rád.

El-elcsendesedik a fiúcska, de aztán újból és újból felriad...

— Nannyó, nannyó, a kicsi hajó... itt a kicsi hajó, megjött, a Jézuska hozta.

— Uramisten, — fohászkodik az öregasszony, — ez a szegény gyermek a kis hajót kívánta meg, amelyet a kirakatban látott. Teremtőm mi tevő legyek? Hiszen igaz, hogy szegénynek soha sem volt játéka, de éppen egy kicsi hajót? Jézusom, kinek lehet annyi pénze.

Vár, töpreng, gondolkodik, tusakodik magában sokáig reménytelenül, aztán feltápászkodik, a rongypokróccal jól betakargatja a Gyurikát, aztán veszi kis kampós botját és kitámolyog.

Gödörös udvarokon, girbe-görbe sikátorokon tapogatózik végig. Többször megbotlik, elcsuszik, térdre esik, de csak kijut a fényes körütra, megáll egy épület mellett, honnan cigány-

zene, nótaszó, pohárcsengés, tányérszörgés, vídám zsvivaj hallszik. Megáll az ajtó mellett s jól összehúzódik, mert a metsző szél kegyetlenül hasít s csapkodja arcába a jegeces darát. Csak mikor az ajtó nyílik, mozdul egy cseppet, nyujtogatja karját s erőtlen hangon, sipoló mellelyőszőrgi a megszokott mondókát:

— Segítsenek azzal, amit az Isten adott!

Ilyenkor, éjszaka jobbszivűek, adakozóbbak az emberek. A sötétség közelebb hozza egymáshoz a sziveket. A lejecskék jócskán gyűlnek s néhány jókedvű úr még ezüst pénzt is ad.

Az aprópénz vigan csörren, zenélve peng az ezüst s reggel felé nagyanyó már a bazár előtt botorkál. Mire pedig Gyurika is kinyitja kukájában a szemét, előtte reng egy dézsa vízben diadalmasan, zászlósan, kürtösen, árbócosan a csodahajó...

(Vége.)

Virágmese.

Irtta: Gr. Beldi Margit.

A kis Katalin gyönyörű nagy kert kellős közepében lakott. Volt ebben a kertben rózsalugas, szökőkút, hinta, karcsulábú kis öz, csicsergő madár és tündéri színekben pompázó ezer meg ezer illatos virág. Kis Katalin számára a legnagyobb gyönyörűség volt, ha ezeket a virágokat tarka csokorba szedhette. De akármilyen szófogadó jó kis lány volt, akármilyen jól tanult, volt egy nagyon nagyon csunya hibája. Ugyanis, ha éppen virágszedés közben megpillantotta a kis özet, a virágokat ledobta a földre, kedvencéhez szaladt, átölelte nyakát és a virágokat teljesen elfelejtette.

Máskor pedig, mikor éppen a kert legszebb rózsáját leszakította, az egyik fán halk kopogást hallott. Szegény rózsza nagy ívben lerepült a kavicsos útra és kis Katalin a fához szaladt, mert mindenáron akarta látni azt a tarka harkályt, amely ennek a zajnak előidézője volt. Azután eszébe jutott a rózsza, de amilyen nagy élvezet volt számára a virágok leszakítása, éppen úgy únta őket felvinni a szobába és vízbe tenni.

Kis Katalin aznap éjjel csodálatos dolgokat álmodott... Holdvilágnál, hosszú fehér hálóingben sétálgatott a kert-

ben, azzal a szándékkal, hogy egy nagy csokor virágot szed. Éppen egy piros rózsza után nyult, de — de a rózsza kelyhében egy icci-pici kis tündér állt. Aranyfürtös fején ezüst korona ragyogott és finom kis arca nagyon, nagyon szomorúnak látszott. Lehelletszerű hangján megszólalt: „A virágok királynője vagyok és egész virág népem nevében kérlek, ne szakíts le minket. Mert minden virágban lakik egy-egy kis tündér, ha pedig minket letörsz, ledobsz a földre, akkor mi meghalunk. Ezt, sajnos, nagyon kevés gyermek tudja, hogy mi igazán élünk és érünk, mert mi, tündérek, nappal láthatatlanokká leszünk. De, ha leszedsz minket és szobádat akarod velünk díszíteni, akkor állíts minket a vízbe... Megigéred ezt?” Hangja kérően, szomorúan csendgett és szeme könnyesen fénylett. Kis Katalin úgy meg volt hatva, hogy majd elpityeregte magát. Fejét szégyenkezve lehajtotta: „Kérésedet teljesíteni fogom.”

Azután körülnézett és minden, de minden virágból kis tündérek mosolyogtak feléje. Langyos szellő sóhajtott fel és ez a sóhaj egyszerre valami csodálatos zenévé fejlődött. Hasonlított ez a mu-

zsika madárcsicsergéshez, majd halkan permetező esőhöz. Hasonlított az orgona-illathoz és halk harangbúgáshoz. A kis tündérek elkezdtek táncolni, forogni, hajladozni. Lassan... nesztelenül...

Ekkor hirtelen vakító aranyfény borított el mindent és — az álomnak vége volt...

Kis Katalin arra ébredt, hogy a nap éppen a szemébe süt. Hamar kiszökött ágyából. Megmosakodott, felöltözött és leszaladt a kertbe.

A virágok mozdulatlanul, illatozva

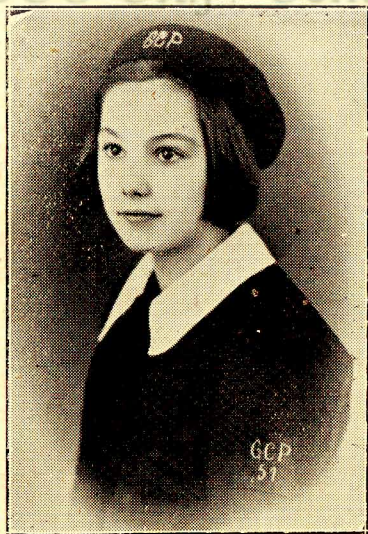
álltak ott, de ma, csodálatosképpen még ezerszer szebbek voltak, mint máskor. Egyszerre kis Katalin elpirult. A kavicson úton lábai előtt hevert, hervadtan a tegnapi eldobott rózsa. Harmatcsepp reszketett rajta. Kis Katalin lehajolt: „Oh, szegény! Sír!...” Felemelte és vízbe tette. Egy idő múlva a rózsa hervadt fejcskéje felemelkedett. Gyűrött szirmai kisimultak és édes illata betöltötte az egész szobát. Kis Katalin boldogan nézte a virágot és a nekik tett ígérését ezentúl megtartotta.

Bemutakozó.

Kedves Marcella néni!

Örömmel tudatom, hogy a mai naptól fogva én is az Új Cimborá előfizetői közé tartozom. Küldöm a fényképemet, hogy ne csak névről ismerjenek a többi cimborák, hanem képről is.

Nevem Szemethy Etelka, Petrozsényban

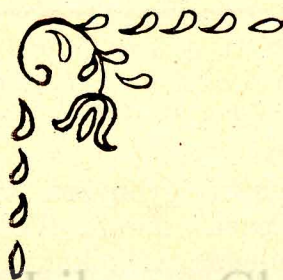
lakunk. II-ik gimnáziumba járok. A lap nagyon kedves, szívesen és örömmel olvasom. A legnagyobb örömöm azonban az, hogy a szerkesztő néni a nyáron minket is meglátogatott. Ez mindig kedves emlékem marad.

Szeretettel üdvözlöm a többi kis cimborákat ismeretlenül is.

Petrozsény, 1939. augusztus 9.

Szemethy Etelka, II. g. o. t.

Kézimunka és rajz is.

Ismét közlünk egy szép zsebkendő-sarok mintát. Fehér zsebkendőbe fehérrel, színes zsebkendőbe színessel kell behímezni.

Hogyan kell illedelmesen enni?

Nem illik semmiféle ételt megfújni. Természetesen nem szabad semmiféle ételt lobbanó forrón feladni. Kivétel csak a fekete-kávé, mely a kis findzsában amúgy is hamar kihűl.

Nem illik a feladott ételt külön megszózni vagy fűszerezni (paprikával, borssal stb.) Úgy edd az ételt, ahogyan kapod! Nem illik ételt a tányéron hagyni. Csak annyit végy ki magadnak, amennyit el tudsz fogyasztani.

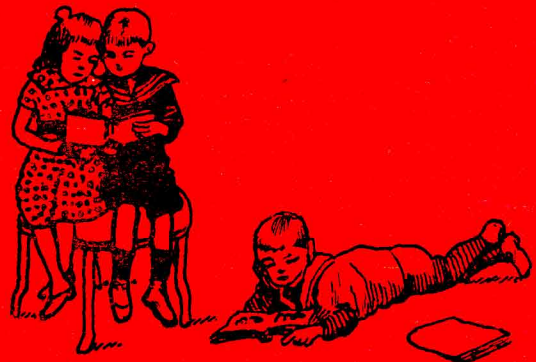
Nem illik úgy inni, hogy megelőzően ne föröld meg a szádát. Mily undorító látvány az, ha poharad szélén ott a zsíros szád nyoma. Evés közben illetlenség vizet inni. Csak az egyes ételfogások után ihatsz, akkor se igyál sokat, mert a gyomorsav erős felhígítása az emésztést megnehezíti. Ne töltsd meg a poharadat színültig! Gyermekek semmiféle szeszes italt ne igyék. Még bort se!

Ha ezeket a legfontosabb étrendi szabályokat könnyedén gyakorlod, senkisémondhatja rólad, hogy illetlenül eszel. Ha művelt, uritársaságban vagy, az asztalnál mindent ügyesen figyelj meg, hogy a felnőttek mit hogyan esznek, s azok után igazodjál te is. Folytatjuk.)

Tanácsok a gyermekek részére.

Üzenem nektek kis cimboráim, hogy a közel két hónapos nyári látogató körútról visszatértem újra Kolozsvárra. A szerkesztést október 1-től kezdve újra én veszem át. Örömmel látom, hogy a posta gyakran jött a nyár folyamán is a szerkesztőségbe. Nemesak a régi írtak, de a legújabbak közül is többen megpróbálkoztak a levélírással. Minden egyes levél külön-külön örömet jelent számomra, mert ezekből az írásokból ismerlek meg benneteket kis cimborák, s tudom meg azt, hogy mi az, ami a lapból benneteket érdekel. Azért csak írogassatok ezután még többet és gyakrabban. Itt felsorolom azoknak a neveit, akiknek a leveleit asztalomon találtam. Ha netán valaki kimaradt volna, az ne vegye rossznéven, írja meg még egyszer a levelét, mivel több ízben küldtek utánam leveleket s ezeket nem kaptam meg. Tehát a nyáron írtak: Elekes Éva Csíkszereda (2 levél), Gálffy Gábor Sz.-keresztúr (2 levél), Marosffy Baba, Péter Lorándka I. g. o. t. Sz.-keresztúr, Kraft Béla Szalárd, Újfalussy Klári és Mária Kászónújfalu, Csibý Sándor, gr. Degenfeld Anny II. g. o. t. Erdőszáda, Keresztesi Irén, Gráf Viktor Csernátfalu, Móra Levente, Radványi Józsika Kolozsvár, Teszler Edith, Vajda Veronka Gyergyószentmiklós, Borcs fiv. Déva, Mihaleczky Margit II. g. o. t. Brassó, Daday Zsolt Vista, Daday Adám Semesnye, Fodor Margit Kolozsvár, Adám Katóka Péreni, Balogh Ildikó Váleni. Továbbá Baczó Margit, E. Ónody Rózsika, Móráné Ósz Rózsika, Nits István, Horváth Jenő. Egy kis türelmet kérek a levélíróktól, minden levélre válaszolni fogok. A nyáron betoborzott kis cimboráktól várom a bemutatkozó levelet, fényképpel, vagy anélkül, a régiéktől pedig a számadat beszámolót. — *Kiss Sándor IV. elemi oszt. tanuló, Magyarlapád.* Hosszú ideig voltál súlyos beteg. Óh, az a csúf betegség! A fájdalom lázas óráiban az Új Cimbora volt igaz, hűséges barátod, amely vigasztalt és felvidített. Hála Istennek, hogy most már jobban vagy. A selyemhernyótenyésztésről kérdezősködöl. Érdeklődünk utána kis cimborák. Látom, hogy rajzolgatni még mindig szeretsz. Beküldött munkádat gyűjteményünkbe tesszük. *E. Ónody Rózsika, Torda.* Az új diplomához gratulálunk. Anatómiából és belgyógyászatból is 8-asra sikerült a vizsga. A fontos most az, hogy el lehessen a diplomával helyezkedni. Ami tőlünk telik, mi is megteszünk mindent. — *Kanabé József III. el. o. t., Csíkszereda.* Éltrevaló ügyes gyermekeket ismertem meg benned Jóska. Folytatod-e azóta is a toborzást? A toborzást minden kis cimborának meg kell tanulni, mert az nagyon fontos tevékenység. Lényegé-

ben nem más, mint megbeszélni kis barátaitokkal, hogy járassák őket is az Új Cimbora. S aki megrendeli, elég egy levelezőlapon is tudatni a kiadóhivatallal, feltüntetve a megrendelésnél az illető nevét, éveinek számát, pontos lakhelyét s édesapja foglalkozását, s hogy mikortól akarja rendelni a lapot? *Bedő Zoltó, Barabás Ilonka Anna, Kulcsár Böske és Kulcsár Mária, Incze Zoltán, Szép Iluci, Orbán László, Dávid Gyula, Berek Ferenc, Gondos Éva, Csíkszereda.* Most lettetek tagjai az Új Cimbora olvasó táborának. Szeretettel fogadunk magunk közé titeket. Reméljük, hogy sok örömet szerez még nektek ez a kis újság. Am az új kis olvasók között az a szokás, hogy bemutatkoznak levélben a többi kis cimborának s ha van fényképük, azt is küldenek. Várom hát tőletek is a bemutatkozó levelet. — *Gáspár Ilonka II. el. o. t.* Kicsi lány vagy még, de olvasgatni már is nagyon szeretsz. Ottlétem alkalmával nagy lázban feküdtél, de mérelem, hogy azóta már nincs semmi bajod. — *Hélig Vilmos IV. el. o. t., Todor Évike I. g. o. t., Magyar Pirike, Kleinfeld Ida, Jenő és Éva, Alter Olga, Hochfelder Gyurka, Mandula Richárd III. el. o. t., Gábor 6 éves, Buszek Károly IV. el. o. t.* Ti is a csíkszeredai kis cimborák közé tartoztok, most lettetek tagjai az olvasó tábornak. A bemutatkozó levélben majd írjátok meg, mi az, ami legjobban érdekel benneteket az újságból? S mivel szeretitek tölteni a szabad időtöket?

*Ica, Pisti s a kis Elek,
Mily értelmes három gyerek!
Bár még tart a vakáció,
Belátják, hogy olvasni jól!*

Találós kérdés.

Az ég alatt láttam hajdon fedelet,
Kiből vitt egy követ hajdan egy levelet.
A levélre ugyan nem volt semmi írva,
Olvasta a gazda örömmel nem sirva. Mi az?

(Felb.)

Vezeti: **Jéska bácsi.**

Pótló rejtvény.

Beküldte: **Szakács Ernő, IV. el. o. t.**
Kolozsvár.

—poló —ala —óka —z —el —ard —en
—rat —ános —da —áska.

Ezek a szavak helyesen kipótolva, egy költőnk nevét adják.

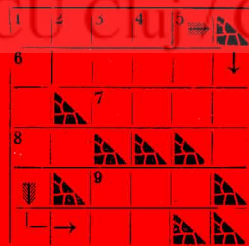
Rejtett nevek.

Beküldte: **Bócsa József V. el. o. t. Ploesti.**

Nagy taligás látta Bukarestet.
Borus a láthatár, de csak eleinte.
Ezekben a kitételekben egy-egy kereszt-
név van elrejtve.

Keresztrejtvény.

Beküldte: **Ifj. Torma Miklós, II. o. t.**
Csicsókeresztur.

Vízszintes: 1. Görögország fővárosa. 6. Északamerikai város. 7. Peru fővárosa. 8. Személynévmás. 9. Mátka másképpen.

Függőleges: 1. Hollandia fővárosa. 2. Álló víz. 3. Honol mássalhangzói. 4. Vissza-
felé: bíró teszi (egy betű hozzáadásával). 5. n. r. m. 9. Azonos magánhangzók. 10. Rom
mássalhangzói.

Megfejtés a június 1-i számból:

Az 1. számú rejtvény a 6-ik számú rejt-
vénynek a megfejtése: Vasárnap. **2. számú
rejtvény titkosírás szövege:** Megkezdődött az
V-ik országos toborzóverseny, amelyben nem-
csak a kolozsvári olvasóink, vehetnek részt,
hanem az egész országban minden gyermek.
A toborzók szép könyvajándékot kapnak. Fel-
hát kis cimborák, mindnyájan toborozzatok!
3. Betűrejtvény: Csendes. 4. Ervin. 5. Oko-

sok. 7. Egybevágó rejtvény: pünkösd, ügye-
sen, nyári, kert, ősi, se, án.

Megfejtés a június 15-i számból:

Vízszintes: 1. Zuhatag, 6. orr, 7. sás, 9.
Imrus, 11. az, 13. iá, 14. só, 15. lakatos, 16. éb,
17. D. H. L. 18. íz, 20. ott, 21a. col, 23. O. K.
K. 25. londoni.

Függőleges: 1. Z. r. 2. uri, 3. almát hord,
4. A. S. S. 5. gá, 6. óralánc, 8. szószék, 10.
riad, 12. zab, 13a. Olt, 19. ol(l)ó, 21. tan, 22.
ól, 24. ki.

Megfejtést küldtek be: Friedmann Elza,
II. g. o. t. Kolozsvár, Horváth Emese, IV. el.
o. t. Aninósza, Kerekes Péter, IV. el. o. t.
Brassó, Morvay Pötyi Arad, Kiss Klári
Arad, Fényes Lili I. g. o. t. Kolozsvár, Mun-
tean Mici Brassó, Fehér Sanyi IV. el. o. t.
Temesvár, Zombory Juci Szatmár, Kárász
Pál I. g. o. t. Arad, Fekete Vilmos Brassó,
Kraft Béla IV. el. o. t. Szalárd.

Nyertesek lettek: **Horváth Emese, Kere-
kes Péter, IV. el. o. t. Kraft Béla.** Egy-egy
könyvet nyertek.

A Kolozsvár szóképző rejtvény eredmé-
nyét helyszűke miatt a következő számban
hozzuk.

Melyik városban hol, kinek fizethetnek a kis cimborák?

Csúkszerecska: Péter Ferenc nyomdatulaj-
donos. **Sepsiszentgyörgy:** Csavai Endre,
Virgil Onițiu. **Brassó:** Nemes Nagy Márta,
Str. Largă 5. sz. **Déva:** Kovács István lap-
szerkesztő. **Vajdahunyád:** Kasenuresch Dá-
niel. **Petrozsény:** Szabó István könyvkeres-
kötér.

Bartunek Tífi lánc és tornatanárnő.
ritmikus tornát, akrobatikát, gyógytornát és
különböző táncokat tanít. *Szem t-lelket győ-
nyörködtet a szép tánc, de csakis akkor, ha
szakszerű irányítás mellett sajátítják azt el.*

**Elvállalok szeptembertől kezdve teljes
ellátásra 2 gimnázista leánykát a jövő tan-
évre. Cím: Faik Antalné Cluj, Strada Gen.
Poetas 27.**

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre
100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon
12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Ameriká-
ban 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colțești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden eikkért a szerzője felelős.